

BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 17 februari 1995 *

I mål T-308/94 R,

Cascades SA, ett bolag bildat enligt fransk rätt, Bagnolet (Frankrike), företrätt av Jean-Louis Fourgoux, Jean-Patrice de La Laurencie, advokater vid advokatsamfundet i Paris, och Jean-Yves Art, advokat vid advokatsamfundet i Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos Ernest Arendts advokatbyrå, 8-10, rue Mathias Hardt,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Richard Lyal, vid rättstjänsten, och Géraud de Bergues, nationell tjänsteman som ställts till kommissionens förfogande, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, vid rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en talan om:

- uppskov till dess mål T-308/94 har avgjorts i sak med verkställigheten av artiklarna 3 och 4 i kommissionens beslut 94/601/EG av den 13 juli 1994, som antagits i ett förfarande där artikel 85 i EG-fördraget tillämpats (IV/C/33.833 — Carton, EGT nr L 243, s. 1), i den mån de ålägger sökanden att betala böter om 16,2 miljoner ecu senast den 4 november 1994,
- Inhibition, såsom säkerhetsåtgärd, av artiklarna 3 och 4 i beslutet till dess denna ansökan om interimistiska åtgärder har avgjorts, eller till den dag som förstainstansrättens ordförande fastställer,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Omständigheter och förfarande

- 1 Den 13 juli 1994 antog kommissionen ett beslut i ett förfarande där artikel 85 i EG-fördraget tillämpats (IV/C/33.833 — Carton), ändrat genom beslut av den 26 juli 1994 och publicerat, i sin ändrade version, i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* (EGT nr L 243, s. 1, nedan kallat "beslutet"). Enligt artikel 1 i beslutet bröt de 19 kartongleverantörer som uppräknas däri, bland annat sökanden, mot

artikel 85.1 i fördraget genom att ha deltagit i ett avtal och i ett samordnat förfarande som går tillbaka till mitten av år 1986, med stöd av vilka de företog diverse konkurrensbegränsande handlingar inom den gemensamma marknaden, sammanfattade i ovannämnda artikel 1.

- 2 Artikel 3 i beslutet ålade sökanden böter uppgående till 16,2 miljoner ecu för de överträdelser som konstaterats i artikel 1. Artikel 4 föreskriver att böterna som fastställts i artikel 3 skall betalas i ecu inom en frist av tre månader från dagen för delgivning av beslutet.

- 3 Genom brev av den 1 augusti 1994 delgav kommissionen sökanden beslutet. I detta brev angav den att om sökanden väckte talan i förstainstansrätten, skulle kommissionen inte vidta några åtgärder för indrivningen av böterna så länge målet icke hade avgjorts i den domstolen, såvida fordran löpte med ränta från dagen för betalningsfristens utgång och en bankgaranti — som kunde accepteras av kommissionen och som täckte fordran avseende såväl kapitalbelopp som ränta och tillkommande kostnader — ställdes senast denna dag.

- 4 Genom ansökan inkommen till förstainstansrättens kansli den 6 oktober 1994 väckte sökanden talan i enlighet med artikel 173 i EG-fördraget med syfte att beslutet skulle ogiltigförklaras i den del det avsåg sökanden eller i andra hand, att de böter som ålagts sökanden enligt artikel 3 i beslutet skulle nedsättas.

- 5 Genom en separat handling inkommen till förstainstansrättens kansli den 4 november 1994 ansökte sökanden i enlighet med artikel 185 i EG-fördraget, dels om ett beslut om uppskov med verkställigheten av artiklarna 3 och 4 i beslutet, i den mån som de ålägger sökanden att betala böter om 16,2 miljoner ecu, till dess mål T-308/94 har avgjorts i sak, dels om ett beslut av förstainstansrättens ordförande som ålägger kommissionen att inte vidta åtgärder för indrivning av böterna som ålagts sökanden genom artiklarna 3 och 4 i beslutet förrän ansökan om interimistiska åtgärder har avgjorts eller förrän den dag som ordföranden fastställer.

- 6 Kommissionen inlämnade sitt yttrande över den aktuella ansökan om interimistiska åtgärder den 18 november 1994. Parterna hördes då de gav sina muntliga framställningar den 25 november 1994.
- 7 Under förhandlingen den 25 november 1994 uppmanade förstainstansrättens ordförande parterna att fortsätta föra de förlikningsförhandlingar som de hade inlett, för att försöka undanröja sina meningsskiljaktigheter beträffande bedömningen av de ekonomiska fakta som är i fråga och att om möjligt komma fram till en överenskommelse som skulle kunna göra slut på tvisten som underställts domaren i det interimistiska förfarandet. Förstainstansrättens ordförande uppmanade också parterna att informera honom om resultatet av deras diskussioner inom en tidsfrist av en vecka efter förhandlingen, antingen i form av en enda handling innehållande överenskommelsen dem emellan, eller i form av separata utlåtanden med angivande av deras respektive slutsatser. Genom brev av den 2 december 1994 begärde parterna anstånd med ingivandet av dessa handlingar, vilket ordföranden beviljade i brev av samma dag. Ett nytt anstånd begärdes genom brev av den 8 december 1994 och beviljades den 9 december. Slutligen, genom brev av den 15 december 1994, som var sista dagen för den angivna fristen, meddelade parterna förstainstansrättens ordförande att deras förlikningsförhandlingar inte hade lett till någon överenskommelse. Brev av den 8 och av den 15 december 1994, till vilka bifogades kopior av korrespondensen inom ramen för förlikningsförhandlingarna, innehöll förklaringar beträffande de sistnämndas förlopp och beträffande parternas respektive ståndpunkter.

Rättsfrågan

Påståenden framställda av parterna före förhandlingen

- 8 När det gäller omfattningen av ansökan påpekar sökanden inledningsvis att det enda som är tvistigt mellan sökanden och kommissionen är frågan om huruvida uppskovet med verkställigheten av artiklarna 3 och 4 i beslutet bör vara avhängigt av att en bankgaranti, som täcker den eventuella betalningen av böterna samt ränta, ställs.

- 9 För att kunna svara på denna fråga anser sökanden att det inte finns skäl att pröva om alla de i rättegångsreglerna fastställda villkoren för ett beviljande av uppskov med verkställigheten av en åtgärd är uppfyllda, utan endast undersöka om kravet på bankgaranti är lagligt. Enligt rättspraxis kan dock ett undantag vara motiverat under "särskilda omständigheter", vilket är läget i detta fall.
- 10 I detta hänseende framhåller sökanden sin egen ekonomiska situation. Sökanden framhåller i tur och ordning de förluster man har lidit, sin likviditet, sina åtaganden gentemot vissa finansiella institutioner liksom de åtgärder som sökanden vidtagit för att erhålla den av kommissionen begärda garantin. Enligt denna analys anser sig sökanden vara oförmögen att ställa den ifrågavarande garantin.
- 11 Sökanden åberopar likaså sitt moderbolags (nedan kallat "CPI") ekonomiska situation liksom den ekonomiska situationen i det bolag som innehar det mesta av moderbolagets kapital (nedan kallat "Cascades Inc."). Inget av dessa bolag är i stånd att ställa den begärda bankgarantin eller att förmå banker att bevilja denna garanti för sökandens räkning. Vad beträffar CPI, påminner sökanden om att detta bolag befinner sig i en särskilt vanskelig ekonomisk situation. I detta hänseende framhåller sökanden nämnda bolags samlade förluster, dess ekonomiska åtaganden liksom den vanskliga ekonomiska situationen för dess dotterbolag, bland annat sökanden. Vad beträffar Cascades Inc. är detta bolag inte innehavare av mer än ett indirekt ägande i sökanden, som uppgår till mindre än 50 procent. Detta bolag befinner sig likaledes i en svår ekonomisk situation, eftersom det har lidit avsevärda förluster och dess skuldsättning har förblivit betydande i förhållande till dess egna kapital. Ett beslut av bolagsstyrelsen att pantsätta sina tillgångar för att göra det möjligt för sökanden att erhålla den begärda garantin skulle under dessa förhållanden kunna anses vara en handling som kan medföra ansvar gentemot företagets aktieägare.
- 12 Under antagande av att domaren i det interimistiska förfarandet anser det nödvändigt att pröva om de villkor som föreskrivs i artikel 104.2 i rättegångsreglerna för

beviljandet av interimistiska åtgärder är uppfyllda, anser sökanden att de nämnda villkoren är uppfyllda i det aktuella fallet och att det följaktligen finns skäl att besluta om uppskov med den begärda verkställigheten.

- 13 Sökanden betonar först och främst att tidsfristen för betalning av böterna, eller åtminstone för ställande av bankgarantin, löpte ut den 4 november 1994 och att kommissionen därför från och med den 5 november skulle kunna vidta åtgärder i avsikt att indriva böterna, för det fall domaren i det interimistiska förfarandet inte beviljar uppskov med verkställigheten av artiklarna 3 och 4 i beslutet. Villkoret avseende brådska skulle följaktligen vara uppfyllt.
- 14 När det gäller motiveringen, vid första anblicken, av beviljandet av den begärda åtgärden anser sökanden att den argumentation som utvecklats till stöd för talan i huvudsaken inte, vid en första bedömning, skulle kunna anses som uppenbart ogrundad. Inför det aktuella interimistiska förfarandet har sökanden sammanfattat denna argumentation i form av tre grunder; nämligen en överträdelse av artikel 85 i fördraget och av rättsliga bestämmelser avseende dess tillämpning, en kränkning av kommunikationsprincipen liksom en kränkning av de tillämpliga processuella bestämmelserna inom ramen för förfaranden enligt rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT nr L 13, 1962, s. 204, nedan kallad "förordning nr 17"), i sin ändrade version, och av kommissionens förordning nr 99/63/EEG av den 25 juli 1963, om sådana förhör som föreskrivs i artikel 19.1 och 19.2 i rådets förordning nr 17 (EGT nr L 127, 1963, s. 2268).
- 15 Som stöd för grunden rörande överträdelse av artikel 85 i fördraget och av rättsliga bestämmelser avseende dess tillämpning, anser sökanden först och främst att avtalet och det samordnade förfarandet som konstaterats av kommissionen, i enlighet med domstolens rättspraxis (dom av den 11 april 1989, Ahmed Saeed Flugreisen och Silver Line Reisebüro, 66/86, Rec. s. 803), inte kan tillskrivas sökanden, eftersom de direkt och uteslutande är ett resultat av tvång vilket de angivna pådrivarna av det konkurrensbegränsande beteendet utövat på sökanden. För övrigt kan sökanden inte, med hänsyn till de kriterier kommissionen uppställt i motiveringen av beslutet, se hur sökanden själv skulle kunna tillskrivas företagen Kartonfabriek

van Duffels och Djupafors AB:s deltagande i avtalet och det samordnade förfarandet, åsyftade i artikel 1 i beslutet, före det datum då sökanden förvärvade de nämnda företagen. Sökanden kritiserar likaså de ålagda böternas överdrivna storlek. I detta avseende strider beslutet mot artikel 15 i förordning nr 17, liksom mot kommissionens tidigare praxis, genom att den inte tar tillräcklig hänsyn till naturen och allvaret av den överträdelse som lagts sökanden till last. Storleken av de av kommissionen påförda böterna är för övrigt inte tillräckligt motiverad i beslutet som dessutom inte tar hänsyn till de förmildrande omständigheter som föreligger för sökandens del.

- 16 När det gäller grunden rörande kränkningen av kommunikationsprincipen, gör sökanden gällande att meddelandet om anmärkningar inte klart belyste en av de anmärkningar som fanns med i artikel 1 i beslutet, nämligen den rörande förekomsten av en "sektoriell plan" avseende konkurrensbegränsningar och hållandet av "regelbundna och hemliga möten". För övrigt talade kommissionens pressmeddelande av den 13 juli 1994 om en "framgång" med de så kallade "försöken" att alltsedan 70-talet dela upp den ifrågasvarande marknaden, i motsats till beslutet som gör gällande en referensperiod från mitten av år 1986 till april år 1991. Denna uppgift skulle kunna undergräva sökandens rättigheter, eftersom sökanden har förklarats skyldig utan att det kontradiktoriska förfarandet som föreskrivs i förordning nr 17 har iakttagits.
- 17 När det gäller överträdelsen av grundläggande processregler förebrår sökanden kommissionen för att ha brutit mot den tystnadsplikt som föreskrivs i artikel 214 i EG-fördraget och artikel 20.2 i förordning nr 17, i det att den till pressen uppgivit att beslutet snart skulle fattas och att sökanden påstods ha deltagit i en förbjuden överenskommelse. Kommissionen har likaså brutit mot kollegialitetsprincipen som styr antagandet av dess beslut i det att den under icke angivna former för överläggning, antog ett beslut den 26 juli 1994 som på ett omfattande sätt ändrade det första beslutet av den 13 juli 1994.
- 18 Vad beträffar villkoret avseende risken för en allvarlig och irreparabel skada gör sökanden gällande att betalningen av böterna om 16,2 miljoner ecu skulle försätta

sökanden i en så svår ekonomisk situation att det skulle finnas risk för att företaget måste lämna in sin konkursansökan, eller till och med ställa in sina betalningar.

19 Med hänvisning till artikel 107.2 i förstainstansrättens rättegångsregler uppger sökanden att även om man inte är i stånd att ställa den av kommissionen begärda bankgarantin är man dock i stånd att ställa en säkerhet som täcker ungefär 30 procent av böternas belopp, inklusive ränta, under förutsättning av att man kan uppbringa en skattefordran som man har på den franska staten. För övrigt har sökanden förklarat sig redo att åta sig att regelbundet sända kommissionen de handlingar som rör sökandens ekonomiska situation och att varje år tillsammans med kommissionen undersöka möjligheterna att ställa de kompletterande garantierna. De sistnämnda bör kunna komma till stånd i form av delposter före den 31 december 1997 med utgångspunkt från rimliga affärsprognoser.

20 Innan kommissionen övergår till att pröva riktigheten av sökandens påståenden, frågar den sig i sitt skriftliga yttrande om syftet med den interimistiska ansökan. Om sökandens ansökan avseende uppskov med verkställigheten av artiklarna 3 och 4 i beslutet beviljas av förstainstansrätten, skulle detta innebära att sökanden befrias från att betala den ränta som löper på böterna. För det fall den av sökanden väckta talan syftar till ett sådant resultat, bör den delen av ansökan avvisas, eftersom den i avsaknad av brådska, nödvändigtvis skulle sakna grund (beslut av domstolens ordförande av den 6 maj 1982, Euratom mot kommissionen, 107/82 R, Rec. s. 1549).

21 Kommissionen anser likaså, fortfarande inledningsvis, att ansökan i den del den syftar till att förstainstansrättens ordförande skall inhibera artiklarna 3 och 4 i beslutet till dess ansökan om interimistiska åtgärder har avgjorts, saknar syfte. Enligt kommissionens praxis skulle kommissionen nämligen inte vidta de nödvändiga åtgärderna för att få beslutet verkställt tvångsvis — såsom föreskrivs i artikel 192 i EG-fördraget — före den dag då beslutet som avslutar det aktuella interimistiska förfarandet har meddelats.

- 22 När det gäller riktigheten av sökandens påståenden, påpekar kommissionen först och främst att begreppet "särskilda omständigheter", bör tolkas restriktivt i enlighet med den rättspraxis som är tillämplig (i synnerhet beslut av domstolens ordförande av den 15 mars 1983, Ferriere di Roè Volciano mot kommissionen, 234/82 R, Rec. s. 725, beslut av förstainstansrättens ordförande av den 25 augusti 1994, Aristrain mot kommissionen, T-156/94 R, Rec. s. II-715). I allmänhet utgör skyldigheten att ställa en bankgaranti med ett belopp motsvarande det som de ålagda böterna uppgår till, ett minimikrav i gemenskapens allmänna intresse. Sökanden, i egenskap av kartongtillverkare tillhörande en internationell företagssammanslutning av större format, uppfyller inte de villkor som rättspraxis förbinder med detta begrepp.
- 23 Vad beträffar brådskan, gör kommissionen gällande att de handlingar som sökanden har skickat in tillsammans med sin ansökan inte har övertygat den om den omöjlighet som föreligger för bolaget och den företagssammanslutning som det tillhör att betala de böter som ålagts bolaget, eller i utvägar av betalning, att ställa en bankgaranti som täcker både bötesbeloppet och räntan.
- 24 Kommissionen är av den åsikten att sökanden själv är i stånd att ställa en bankgaranti som täcker åtminstone en del, i själva verket nästan 50 procent, av bötesbeloppet. Med hänsyn till den ovan nämnda fordran på franska staten förfogar sökanden nämligen över de nödvändiga medlen för att få till stånd en garanti uppgående till 30 procent av bötesbeloppet. Sökanden förfogar likaså över kreditutrymme som beviljats men inte utnyttjats.
- 25 Kommissionen anser för övrigt att ett bolags förmåga att betala ett bötesbelopp eller att åtminstone ställa den begärda säkerheten bör bedömas inte bara i förhållande till endast det nämnda bolagets möjligheter, men vid behov, med hänsyn till de möjligheter som hela den företagssammanslutning till vilken det hör har. I detta sammanhang handlar det inte bara om att fråga sig om de andra bolagen i företagssammanslutningen har förmåga att, var och en för sig, ställa en säkerhet till ett belopp motsvarande böternas, men likaså att fråga sig hur de olika bolagen i företagssammanslutningen, var och en för sig, kan bidra till att en bankgaranti uppgående till det beloppet kommer till stånd.

- 26 När det gäller CPI, förebrår kommissionen sökanden för att denna inte förebringat handlingar som kan visa att det nämnda bolaget är oförmögen att agera som mellanhand inför en eller flera banker för att uppnå hela eller en del av den begärda garantin.
- 27 När det handlar om Cascades Inc., hävdar kommissionen att dess andel i CPI uppgår till nästan 60 procent, och att det därför bör anses kontrollera också sökanden. Härav följer att det är lämpligt att ta Cascades Inc:s tillgångar i beaktande för att bedöma sökandens förmåga att ställa den begärda bankgarantin och detta så mycket mer, då det föreligger en hög grad av personlig integration mellan de två företagen. Det åligger sökanden att visa att Cascades Inc. är oförmöget att på något som helst sätt bidra till att säkerheten kommer till stånd. Sökanden har emellertid inte förebringat någon handling till stöd för detta antagande. Med beaktande av outnyttjade kreditutrymmen, nyligen återbetalade skulder och gjorda investeringar samt med hänsyn till bolagets bokföringsuppgifter, finns det tvärtom anledning att betvivla bolagets oförmåga att hjälpa sitt dotterbolag med att ställa den begärda garantin. Slutligen bestrider kommissionen påståendet rörande en eventuell talan om ansvar från aktieägarnas sida.

Påståenden framställda av parterna efter deras förlikningsförhandlingar

- 28 I sökandens yttrande som lämnats efter misslyckandet med de med kommissionen förda förlikningsförhandlingarna, återkommer sökanden dels till sin förmåga att ställa den begärda garantin och närmare bestämt till vilka möjligheter de andra bolagen i företagsammanslutningen som kan agera för att denna garanti kommer till stånd, har. Dels presenterar sökanden sitt slutgiltiga förlikningsförslag, förklarar kommissionens villkor och krav i förlikningsförfarandets sista skede samt framlägger till sist skälen till varför sökanden inte tror det är möjligt att uppfylla alla dessa krav.

- 29 Vad beträffar förmågan att ställa den tvistiga garantin påstår sökanden först och främst att kommissionen i sitt yttrande har medgivit att sökanden själv inte är i stånd att omedelbart ställa hela den begärda garantin. Enligt sökanden verkar kommissionen likaså ha medgivit att den del av garantin som sökanden själv skulle kunna ställa inom kort varsel är begränsad till ett belopp som täcker ungefär 30 procent av det totala bötesbeloppet, såsom sagts i punkt 19 i det föreliggande beslutet. Härav följer att skillnaden mellan de två beloppen bör täckas med hjälp av de andra bolagen i företagssammanslutningen.
- 30 Beträffande CPI, påstår sökanden att detta bolag nästan inte har nämnts i kommissionens yttrande eller under mötena mellan parterna och att kommissionen inte har framlagt några som helst fakta som kan stödja dess påstående enligt vilket detta bolag skulle vara i stånd att hjälpa till med att ställa hela eller en del av den begärda garantin.
- 31 Sökanden bekräftar att Cascades Inc. inte för närvarande förfogar över medel som skulle göra det möjligt att omedelbart hjälpa till med att ställa den återstående delen av garantin. Med beaktande av den situation Cascades Inc. befinner sig i — i synnerhet i fråga om skuldsättning, och med beaktande av den blygsamma början till återhämtning som nyligen inträffat — skulle erhållandet av en bankgaranti på begäran av Cascades Inc., enligt sökanden, förutsätta en dessförinnan ställd mot-garanti i den berörda banken till ett motsvarande belopp, vilket skulle vara beroende av bolagets förmåga att uppbringa tillräckligt med tillgångar. Detta bolags balansräkning från den 30 september 1994 visade emellertid tydligt att bolaget inte förfogade över någon tillgång som omedelbart kunde uppbringas. För övrigt finns det ekonomiska och juridiska hinder för att uppbringa andra tillgångar än de som Cascades Inc. förfogar över själv. När det gäller de juridiska hindren är mobiliseringen av ett dotterbolags tillgångar till förmån för ett annat dotterbolag i företagssammanslutningen underkastat stränga villkor med hänsyn till den nationella rätten som är tillämplig. Vad beträffar de ekonomiska hindren åberopar sökanden tre skäl för omöjligheten av att uppbringa de ifrågavarande tillgångarna. För det första är företagssammanslutningens tillgångar uppdelade på en stor mängd företag. För det andra handlar det i huvudsak om industriella tillgångar vars värde vid en framtvingad försäljning i allmänhet är avsevärt lägre än bokföringsvärdet. Slutligen utgör större delen av tillgångarna som tillhör bolagen i företagssammanslutningen redan säkerheter för banker.

32 Beträffande sökandens slutgiltiga förlikningsförslag som presenterats för kommissionen den 12 december 1994 och som i avsaknad av förlikningsavtal tillsänts domaren i det interimistiska förfarandet, består detta förlikningsförslag av de två följande delarna:

a) Sökanden åtar sig att få till stånd en bankgaranti uppgående till ett belopp motsvarande den summa som angivits i punkt 19 i det föreliggande beslutet inom en tidsfrist av tre veckor från tillkännagivandet av beslutet som fattats av förstainstansrättens ordförande.

b) Sökanden åtar sig att ställa den återstående delen av bankgarantin som kommissionen begärt i brevet av den 1 augusti 1994, inom en tidsfrist av sex månader från tillkännagivandet av förstainstansrättens ordförandes beslut. Denna garanti skall sökanden ställa med hjälp av sina egna medel eller, om så behövs, med hjälp av medel som ställs till dess förfogande av Cascades Inc., under förutsättning att bolagsstyrelsen ger sitt godkännande före den 31 januari 1995. Om detta godkännande inte ges inom den föreskrivna tiden är parterna (dvs. kommissionen och sökanden) lösta från sina åtaganden i förlikningen.

33 För att rättfärdiga tidsfristen om sex månader som omtalas i punkt b) i förslaget, förklarar sökanden att de medel som skulle tillåta sökanden att ställa den återstående delen av garantin bör härröra antingen från åtgärder vidtagna av bolaget själv, på basis av den väntade förbättringen av dess resultat, som blir känt under första halvåret av år 1995, eller från ett finansiellt stöd från Cascades Inc.. Detta stöd skulle kunna ges efter en omförhandling av de existerande kreditgränserna, en förhandling om nya kreditgränser eller en ökning av aktiekapitalet i detta bolag. Den sista lösningen kräver enligt sökanden genomförandet av ett antal formaliteter dess förförinnan. När det gäller höjningen av kreditgränserna krävs det att det ifrågasvarande bolagets resultatsituation fortsätter att förbättras, liksom en "due-diligence" från de berörda bankernas sida.

34 Sökanden förklarar för övrigt att förslaget innehåller två förtydliganden som begärts av kommissionen i dess rapport som inlämnats till förstainstansrätten den 8 december 1994, rörande dels tidsgränsen för erhållandet av godkännandet från

bolagsstyrelsen i Cascades Inc., dels en klausul som löser parterna från sina åtaganden för det fall att godkännandet inte skulle ges före detta datum.

35 Däremot anser sig sökanden inte kunna rätta sig efter det tredje kravet som kommissionen uppställde i samma handling, enligt vilket Cascades Inc. skulle åta sig att få till stånd denna garanti för sökandens räkning för det fall sökanden själv inte skulle ha lyckats inom tidsfristen om sex månader.

36 Sökanden anser att detta krav är orättvist av flera olika skäl. För det första skulle överförandet av ansvaret för böterna på ett annat bolag än det till vilket beslutet riktar sig och till vilket kravet från kommissionen riktar sig, vara oacceptabelt ur juridisk synvinkel. Sökanden anser nämligen att, om det nu skulle vara så att förstågan att ställa bankgarantin skall bedömas utifrån den berörda företagssammanslutningen i dess helhet, belastar skyldigheten att ställa denna garanti endast det bolag som är mottagare av det ifrågasatta beslutet. Kommissionens förslag bortser i själva verket från de i rättspraxis uppställda villkoren för att ett moderbolag skall kunna tillskrivas ansvaret för sina dotterbolags konkurrensbegränsande beteende. Kort sagt kan endast sökanden, eftersom böterna ålagts denne, vara juridiskt bunden att ställa den begärda bankgarantin.

37 I andra hand gör sökanden gällande att den risk mot vilken kommissionen skulle vilja skydda sig, nämligen att sökanden upphör att existera före utgången av tidsfristen om sex månader utan att ha ställt hela garantin, inte är knuten till förlängningen av tidsfristen för ställandet av bankgarantin, utan inryms i kommissionens egen praxis, vilken innebär att kommissionen inte omedelbart vidtar åtgärder för verkställandet av beslut i vilka böter utdöms och att den ger bolag en tidsfrist om tre månader för att betala böterna, eller, för det fall en ogiltighetstalan väcks, att ställa en bankgaranti. Kommissionen har dessutom inte förebringat något bevis

som syftar till att visa att — i motsats till vad som sagts i förhandlingsrapporten som bifogats ansökan — förlängningen av tidsfristen för ställandet av garantin ökar den risken.

- 38 Kommissionen anser för sin del, allt under det att den godtar att sökanden inte är i stånd att omedelbart ställa hela garantin, att sökanden trots allt inte har visat att den företagsammanslutning som sökanden tillhör är oförmögen att klara det samma.
- 39 Som svar på sökandens påstående rörande de av den nationella rättsordningen uppställda begränsningarna, påpekar kommissionen att ingen finansiell överföring mellan Cascades Inc. och dess dotterbolag är nödvändig för att det bolaget skulle vara i stånd att bidra till att en säkerhet kommer till stånd, eftersom det räcker att det pantsätter de aktier som det innehar i sina dotterbolag. För övrigt är det av den ifrågavarande nationella rättsordningen föreskrivna förbudet, enligt kommissionen, endast tillämpligt när det finansiella bidraget leder till dotterbolagets insolvens, vilket sökanden inte har försökt att visa i det aktuella fallet. Kommissionen bestrider likaså att större delen av tillgångarna i bolagen i företagsammanslutningen redan utgör säkerheter för deras skulder och anser för övrigt att sökanden och företagsammanslutningen som sökanden tillhör kan dra fördel av bankernas förtroende, som tillgängligheten av kreditutrymmen på långtidskrediter vittnar om. Kommissionen påpekar slutligen att det ifrågavarande bolagets situation med hänsyn till de preliminära siffrorna för 1994, klart har förbättrats under detta år.
- 40 Slutligen rättfärdigar kommissionen sitt tredje krav, rörande det åtagande som åligger Cascades Inc., såsom angivet i ovannämnda punkt 35 i det föreliggande beslutet, med nödvändigheten av att skydda sig mot den eventualiteten att sökanden upphör att existera före det att sökanden är i stånd att ställa den begärda garantin. Kommissionen anser nämligen att avvikelserna från budgetbestämmelserna, vilken följer av ett uppskjutande med att ställa garantin, i allmänhetens intresse inte på något sätt får medföra en risk för att betalningen uteblir.

Domarens bedömning i det interimistiska förfarandet

- 41 Det är lämpligt att inledningsvis konstatera att — med hänsyn till kommissionens förklaringar, såsom de sammanfattats i punkt 21 i det föreliggande beslutet och bekräftats under förhandlingen — bör den aktuella ansökan anses sakna syfte i den mån som den söker uppnå inhibition av artiklarna 3 och 4 i beslutet under det interimistiska förfarandet.
- 42 Härav följer att det är lämpligt att pröva endast den del av sökandens ansökan som syftar till att befria sökanden från kravet — som kommissionen uppställer i sitt brev och som beskrivits i punkt 3 i det föreliggande beslutet — att som villkor för att undvika en omedelbar indrivning av de böter som ålagts sökanden, ställa en bankgaranti till ett belopp motsvarande bötesbeloppet.
- 43 Enligt en etablerad rättspraxis kan en sådan ansökan bara tas upp då särskilda omständigheter är för handen (se i detta avseende besluten av förstainstansrättens ordförande av den 21 december 1994, Buchmann mot kommissionen, T-295/94 R, Rec. s. II-1265, och Laakmann mot kommissionen, T-301/94 R, Rec. s. II-1279). Detta villkor bör förstås som nära förbundet med de i artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivna villkoren för ansökningar avseende beviljande av interimistiska åtgärder på sätt avses i artikel 185 och 186 i EG-fördraget. Härav följer att det — för att besluta om grunden och sättet för ett sådant befriande som det i det aktuella fallet begärda — är lämpligt att hänföra sig till villkoren som uppställs i denna bestämmelse, i motsats till vad sökanden hävdar (se beslutet Aristrain mot kommissionen, ovannämnt, punkt 28), nämligen förekomsten av omständigheter som föranleder brådska liksom faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden framstår som nödvändig. Enligt en etablerad rättspraxis förutsätter ett beslut om uppskov likaså att det vid den ifrågavarande intressebalansen väger tyngre för att denna åtgärd skall beviljas (beslut av domstolens ordförande av den 11 mars 1994, Descom mot kommissionen, C-6/94 R, Rec. s. I-867, punkt 14).

- 44 När det gäller brådskan finns det anledning att för det första pröva om och på vilket sätt det vid en första bedömning är visat att det är omöjligt för sökanden att ställa den begärda garantin.
- 45 I detta hänseende är det ostridigt att möjligheten för sökanden att omedelbart och utan hjälp av en tredje part ställa den ifrågavarande garantin är begränsad till en procentsats av bötesbeloppet omnämnt i punkt a) i sökandens förlikningsförslag. När det gäller frågan om huruvida och inom vilken tidsfrist sökanden skulle kunna vara i stånd att ställa den återstående delen av garantin är uppgifterna i akten inte tillräckligt precisa för att göra det möjligt för domarna att i detta skede av det interrimistiska förfarandet dra en slutsats.
- 46 Det framgår emellertid av rättspraxis att det för att bedöma en aktörs förmåga att ställa en garanti, såsom den som begärts i det aktuella fallet, är lämpligt att ta företagsammanslutningen som aktören direkt eller indirekt är beroende av i beaktande (se det ovan nämnda beslutet Laakmann mot kommissionen, punkt 26).
- 47 Beträffande CPI är det lämpligt att konstatera att — såsom sökanden hävdar utan att motsägas av kommissionen — det nämnda bolaget inte är i stånd att bidra till att den begärda garantin ställs.
- 48 När det handlar om Cascades Inc., innebär godkännandet av det slutgiltiga förlikningsförslaget som presenteras i sökandens brev av den 15 december 1994, adresserat till förstainstansrättens ordförande, att detta bolag efter att ha vidtagit vissa åtgärder som kräver en tidsfrist om sex månader, i princip, är i stånd att ge sökanden det nödvändiga stödet för att den återstående delen av garantin skall kunna ställas. Denna tidsfrist ifrågasätts inte av kommissionen, som för övrigt bara gjort gällande alternativa sätt, som skulle vara genomförbara på kortare tid, och som skulle kunna ge sökanden det nödvändiga stödet för att garantin skulle kunna ställas.

49 Vad beträffar en första bedömning av talan i huvudsak måste man konstatera att grunderna vilka sökanden åberopar till sitt stöd och över vilka kommissionen för övrigt inte uttalat sig i det aktuella interimistiska förfarandet, inte verkar vara utan substans vid första anblicken. Särskilt förtjänar grunden rörande en överträdelse av artikel 85 i fördraget och av rättsliga bestämmelser avseende dess tillämpning en grundlig prövning. En sådan grundlig prövning av faktiska och rättsliga grunder, överskrider ramen för det aktuella interimistiska förfarandet.

50 Under dessa omständigheter finns det anledning att anse att villkoren beträffande brådskan och den första bedömningen av saken hör samman i detta fall. Det är därför lämpligt att bevilja sökanden ett uppskov med hänsyn till den tid som är nödvändig för att garantin ska kunna ställas.

51 Likväl, och för att bestämma villkoren för detta uppskov, är det lämpligt att väga de olika intressena som är för handen mot varandra, i synnerhet kommissionens intresse av att kunna uppbära böterna för det fall talan i huvudsaken skulle ogillas, och sökandens intresse av att undvika att, om man inte omedelbart lyckas ställa hela den begärda garantin, en omedelbar indrivning av böterna vidtas, vilket skulle försätta sökandens själva existens i fara.

52 Sökandens förslag, såsom det sammanfattas i punkt 32 i det föreliggande beslutet, tycks förena de två intressena, förutom vad beträffar den risk som det medför för skyddet av gemenskapens rättsordning och ekonomi att sökanden eventuellt försätts i likvidation under tidsperioden om sex månader, som det hänvisas till i punkt b) i det förslaget, utan att en lämplig garanti har ställts för det återstående bötesbeloppet som sökanden är skyldig. För det fall detta händer kan det enda åtagandet som Cascades Inc. gjort — efter det att bolagsstyrelsen lämnat sitt godkännande — avseende bistånd till sökanden för att den återstående delen av garantin skall kunna ställas, förlora sin betydelse för kommissionen.

53 Under dessa förhållanden är det lämpligt att kräva av sökanden, som villkor för beviljandet av ett ytterligare uppskov om sex månader med att ställa den återstå-

ende delen av bankgarantin, att denne utverkar åtagandet av Cascades Inc. att själv ställa denna garanti för sökandens räkning för det fall sökanden försätts i likvidation utan att själv ha lyckats därmed före utgången av tidsfristen.

- 54 Domaren i det interimistiska förfarandet anser dels att sökanden inte har förebrought uppgifter som varit tillräckligt övertygande för att vid första anblicken kunna dra slutsatsen att Cascades Inc. inte är i stånd att göra ett sådant åtagande som är avsett att täcka hela risken för att sökanden kan försättas i likvidation under tidsperioden om sex månader. Denna slutsats följer av de konstateranden som gjorts i punkterna 46—48 i det föreliggande beslutet och ifrågasätts inte av sökandens påstående, enligt vilket den förordade lösningen — som förutsätter en överföring av bördan av böterna till ett annat bolag än det som det ifrågasatta beslutet riktar sig till — skulle vara oförenlig med de villkor som uppställs för att kunna tillskriva det nämnda bolaget ansvaret för ett beteende hos ett av dess dotterbolag. Under antagande av att beviljandet av det begärda uppskovet skulle vara beroende av ett sådant åtagande, skulle Cascades Inc. nämligen bara bli kommissionens eventuella och indirekta gäldenär för det fall det bolaget skulle samtycka till åtagandet.
- 55 Dessutom tycks det inte vara oproportionerligt att ställa ett sådant villkor för att bevilja det begärda uppskovet, vad än den faktiska vidden av den risk som det syftar till att utgöra skydd mot kan vara. I detta hänseende är det lämpligt att beakta att uppskovet — inte bara med betalningen av böterna, men också med ställandet av den återstående delen av garantin under sex månader — innebär en ovanlig valfrihet som lämnats till sökandens fördel. För det fall risken skulle vara stor för att sökanden försätts i likvidation innan den återstående delen av garantin har ställts, kan man inte bestrida nödvändigheten av att en effektiv garanti ställs till förmån för det allmänna intresset. För det fall en sådan risk skulle visa sig vara minimal skulle inte det begärda åtagandet följas av verkställighet i vilket fall som helst. Det är för övrigt lämpligt att påminna om att uppfyllandet av det åtagande som åligger Cascades Inc. bara kan göras gällande om sökanden före utgången av tidsfristen om sex månader är försatt i likvidation utan att själv ha lyckats med att ställa hela garantin. Om, däremot, sökanden vid slutet av denna tidsfrist inte har försatts i likvidation blir böterna omedelbart verkställbara, för det fall sökanden inte skulle ha ställt den begärda garantin under tiden.

Det finns emellertid anledning att förutse ännu ett fall, i vilket sökandens situation försämras avsevärt under den ifrågavarande tiden, utan att sökanden likväl försätts i likvidation. I en sådan situation skulle kommissionen kunna ha ett berättigat intresse av att vidta alla nödvändiga åtgärder för att skydda gemenskapens ekonomiska intressen och särskilt av att begära en ändring av det föreliggande beslutet, i enlighet med artikel 108 i förstainstansrättens rättegångsregler, för att i synnerhet förhindra att den beslutade åtgärden förfelar sitt syfte. För att tillåta kommissionen att under hela den ifrågavarande tiden kunna avgöra om en sådan åtgärd är nödvändig, bör den vara informerad om utvecklingen av sökandens ekonomiska och finansiella situation. För detta syfte verkar det därför vara lämpligt att föreskriva att information skall lämnas på en månatlig basis och fram till dess den återstående delen av garantin har ställts — eller för det fall detta inte sker, fram till dess den ifrågavarande tidsfristen om sex månader har löpt ut — avseende de sifferuppgifter som kan tillåta kommissionen att bedöma utvecklingen av sökandens förmåga att uppfylla sina åtaganden och det som sammanhänger därmed, i synnerhet utvecklingen av omsättningen och rörelseresultatet liksom av förändringar som kan påverka skuldsituationen och sammansättningen av tillgångarna. På samma sätt är det lämpligt att förelägga sökanden att meddela kommissionen alla beslut som kan påverka sökandens ekonomiska och finansiella situation eller sökandens rättsliga ställning, och detta innan de fattas. Efter meddelandet av det föreliggande beslutet skall kommissionen precisera de uppgifter som det handlar om med hänsyn till bolagets vanor inom området för ledning och bokföring.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

- 1) Sökanden beviljas, enligt följande villkor, uppskov med skyldigheten att ställa en bankgaranti till förmån för kommissionen för att undvika en omedelbar indrivning av böterna som ålagts sökanden i artikel 3 i kommissionens beslut 94/601/EG, som antagits i ett förfarande där artikel 85 i EG-fördraget tillämpats (IV/C33.833 — Carton):

- a) Sökanden skall ställa denna garanti till ett belopp om 30 procent av bötesbeloppet, ökat med den ränta som utgår enligt delgivningsbrevet av den 1 augusti 1994, inom en tidsfrist av tre veckor från dagen för tillkännagivandet av detta beslut.

 - b) Sökanden skall ställa den återstående delen av garantin, ökad med den ovan nämnda räntan, inom en tidsfrist av sex månader från samma dag.
- 2) Fram till dess att hela garantin är ställd eller, för det fall detta inte sker, fram till utgången av den tidsfrist som fastställts i punkt 1 b) i det föreliggande beslutet, skall sökanden delge kommissionen:
- a) De viktigaste uppgifterna på en månatlig basis, som det åligger kommissionen att fastställa efter tillkännagivandet av det föreliggande beslutet, rörande utvecklingen av sökandens ekonomiska och finansiella situation.

 - b) Alla beslut som kan påverka sökandens ekonomiska situation på ett påtagligt sätt eller som syftar till att förändra sökandens rättsliga ställning och detta före det att de fattas.
- 3) Det uppskov som beviljats i punkt 1 b) i det föreliggande beslutet upphör att gälla om sökanden inte inom en tidsfrist om tre veckor från dagen för tillkännagivandet av det föreliggande beslutet tillhandahåller kommissionen följande:
- a) Godkännandet av bolagsstyrelsen i Cascades Inc. av detta bolags ingripande, för att till sökandens förfogande ställa de medel som är nödvändiga för att ställa den återstående delen av garantin, enligt vad som bestämts i punkt 1 b) i det föreliggande beslutet och inom den tidsfrist som angivits där.

 - b) Åtagandet av Cascades Inc. att för sökandens räkning ställa den återstående delen av garantin på sätt som anges i punkt 1 b) i det föreliggande beslutet, för det fall sökanden skulle försättas i likvidation före utgången av tidsfristen som anges däri, utan att själv ha fullgjort sin skyldighet.

4) Beslut om rättegångskostnader meddelas senare.

Luxemburg den 17 februari 1995.

H. Jung
Justitiesekreterare

J.L. Cruz Vilaça
Ordförande